

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 31 (180) - 3 august 2014

DUMINICA A VIII-A DUPĂ RUSALII

Înmulțirea pâinilor

Sf. Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust
Sf. Mironosiță Salomeea
Sf. Cuv. Teodora din Tesalonic

„Și luând cele cinci pâini și cei doi pești, căutând la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii poporului”. (Matei 14, 19)

Socotește milostenia nu ca o cheltuială, ci ca un venit; nu ca o pierdere, ci ca un câștig, căci tu dobândești prin ea mai mult decât ai dat. Tu dai pâine și dobândești viața cea veșnică; tu dai haină și dobândești veșmântul nemuririi; tu îngăduiești locuirea sub acoperământul tău și dobândești împărăția cerului; tu dai cele trecătoare și primești în locul lor cele ce trăiesc în veci.

Când este vorba de a avea lucruri trecătoare, pământești, cu preț ieftin, atunci noi suntem sânguitori și râvnitori, dar când noi putem să ne agonisim așa de ușor cele netrecătoare și veșnice, întârziem și ne trândăvim.

Când omul de la țară pune sămânța în pământ, și prin aceasta pierde la vedere din avutul său, el totuși nu se întristează și nu socotește aceasta o pierdere, ci folos și câștig. Dar tu, care trebuie să semeni un ogor mult mai nobil și mai roditor și să dai banul tău lui Hristos Însuși, te împotrivești, ești greoi și te dezvinovățești cu sărăcia ta.

Dă deci săracilor, pentru ca atunci când vreodată tu însuși nu vei putea să vorbești pentru tine, mii de buze să vorbească în locul tău și milostenia să fie mijlocitorul tău; căci milostenia este banul de răscumpărare pentru sufletele noastre. Noi ajutăm pe cel nevoiaș, și prin aceasta împăcăm pe Cel Preaînalt. De aceea strămoșii noștri au pus pe săraci la ușile bisericilor, pentru ca privirea lor să miște la compătimire și pe cei mai nesimțitori și mai neubitori.

Căci unde stă un cârd de bătrâni gârboviți, înveliți în zdrențe și cu toate semnele mizeriei, abia în stare

Cuvânt la Duminica a VIII-a după Pogorârea Sfântului Duh **DESPRE BINEFACEREA CĂTRE SĂRACI**

a se ridica printr-un toiag, adeseori lipsiți de vederea ochilor, sau în tot trupul schilodiți, cine ar putea fi așa de învârtoșat, ca piatra și fierul, încât să poată rămâne nemișcat și nesimțitor de vârsta acelor, de slăbiciune, de orbire, de sărăcie și mizerie? De aceea stau ei înaintea ușilor noastre, și mai mult prin privirea lor, decât prin cuvinte, îndeamnă la binefacere pe cei ce intră.

De aceea, niciodată să nu te duci la rugăciune fără milostenie, și dacă te vei obișnui cu aceasta, nu te vei mai depărta de acest obicei vrednic de toată lauda, nici de bunăvoie, nici silit. Iată, chiar rugăciunea și postul ne lipsesc de putere, dacă sunt fără milostenie. Postul nu se ridică la cer, dacă nu are de soră milostenia.

Tot așa, milosteniile sunt aripile rugăciunii și dacă nu dai milostenie, rugăciunea ta nu poate zbura la înălțime. Între amândouă trebuie să domnească o strânsă legătură și unire, precum și îngerul a zis către Corneliu: „Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu” (Fapte 10, 4).

Dar poate tu vei zice: „Cum pot eu să dau milostenie, când însumi sunt sărac?”. În adevăr, tocmai când ești

sărac poți face aceasta, de multe ori chiar mai bine. Adică, bogatul adeseori este beat și bolnav, ca de friguri, de mulțimea banilor săi și are o iubire nesățioasă către avuție și totdeauna voiește a înmulți ceea ce are.

Dar cel sărac este slobod de această boală, și tocmai pentru că el nu o cunoaște, cu atât mai ușor va împărtăși dintru ale sale altuia. Milostenia nu se judecă după măsura posibilității, ci după voința cea bună. De aceea, văduva din Evanghelie, cu cei doi dinari ai săi, a întrecut pe cei bogați (Marcu 12, 42); iar altă văduvă, cea din Sarepta, a primit pe omul lui Dumnezeu, Ilie, deși avea numai o mână de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior (III Regi 17, 12). Și niciuna dintre acestea nu au fost oprite de sărăcie de la această faptă bună. Așadar, nu aduce pricini de prisos și nefolositoare, căci nu se cer daruri mari, ci numai multă bunăvoință.

Milostenia nu se prețuiește după mărimea darului, ci după socotința cea bună a dătorului. Tu ești sărac, da; cel mai sărac dintre oameni. Dar nu ești mai sărac decât văduvele acelea, care atât de mult au întrecut pe cei bogați. Poate nu ai tu însuși cele de trebuință, dar nu ești mai nevoiaș decât pomenita văduvă,

care, deși se afla la marginea sărăciei, așteptând moartea și înconjurată de un cârd de copii, totuși n-a cruțat merinda sa cea mică, și pentru aceea, în sărăcia ei, a câștigat o bogăție nemăsurată, a prefăcut acel pumn de făină al său într-un hambar mare, ulciorașul într-un butoi și puținul său într-un izvor îmbelșugat.

Însă cât de mult trebuie să dai? Dă cât poți da. De ai un ban, cumpără cu dânsul cerul, nu pentru că cerul este așa de ieftin, ci pentru că Dumnezeu

este așa plin de iubire. Dar dacă tu nu ai măcar un ban, atunci dă un pahar de apă rece, căci „cel ce va adăpa pe unul dintre acești mici numai cu un pahar de apă rece, nu-și va pierde plata sa” (Matei 10, 42).

Adu-ți aminte numai de răsplătirea cea slăvită și mare a milosteniei. Solomon zice: „Cel ce miluiește pe sărac, împrumută pe Dumnezeu” (Pilde 19, 17). Adică, fiindcă cei bogați nu împrumută bucuria banii fără o

îndestulătoare chezașie și siguranță, și în multe chipuri fiind închiși spre compătimire, umblă numai după câștig, de aceea însuși Dumnezeu Se dă amanet și chezaș pentru cei săraci. „Încredete în Mine, zice El, împrumută-Mă pe Mine; Eu îți voi întoarce însutit ceea ce tu dai săracilor”. ❖

Sursa- fragment - Sfântul Ioan Gură de Aur – Cuvânt la Duminica a VIII-a după Pogorârea Sfântului Duh Despre binefacerea către săraci

Schimbarea la Față a Domnului arată slava la care este chemat omul

Fiindcă Hristos vorbise ucenicilor despre moartea și patimile la care urma să fie dat, iar aceștia erau înfricoșați, Mântuitorul i-a luat deoparte pe trei dintre ei, vrând să le arate care este slava cu care va veni să judece lumea. Prezența alături de Domnul, pe Muntele Tabor, a lui Ilie și Moise vine să confirme ucenicilor și tuturor creștinilor că El este Stăpânul vieții și al morții. Schimbarea la Față a Mântuitorului este, pentru Biserica creștină, praznicul bucuriei și încrederii în biruința lui Dumnezeu asupra păcatului și transfigurării firii umane căzute.

Deși scena Schimbării la Față are ca personaj central Persoana lui Hristos, pentru că El apare transfigurat înaintea ucenicilor martori, totuși minunea vizează în primul rând pe ucenici. Acest fapt este evidențiat de primele versete din capitolul al XVII-lea al Evangheliei după Matei, unde se spune că „după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și S-a dus într-un munte înalt (...) și S-a schimbat la față înaintea lor“. De altfel, și vocea Tatălui are ca adresant nu pe Hristos, ca la Botez, unde adresarea este la persoana a II-a singular: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit“, ci pe ucenici, prin persoana a II-a plural: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru care am binevoit; pe acesta să-L ascultați“.

Între scenele importante din Evanghelii care ne descoperă dumnezeirea lui Hristos, trei ar fi mai grăitoare. Este vorba mai întâi despre momentul de la Iordan, când glasul Tatălui din ceruri și prezența Duhului Sfânt confirmă faptul că Cel care Se boteza prin mâna lui Ioan era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Mesia Cel vestit de proroci. Apoi, în centrul Evangheliei, avem episodul Schimbării la Față pe Muntele Taborului, când Însuși Hristos Se revelează ochilor ucenicilor Săi, arătându-le lor și celor care vor crede mărturiei apostolilor adevărata slavă dumnezeiască, de care și ei se vor împărtăși în veacul viitor. Ultima secvență ar fi mărturia sutașului, care după moartea lui Hristos pe Cruce spune cu tărie:

„Acesta, cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu a fost“. Dacă Epifania de la Botez este o certificare venită din sânul Treimii, iar glasul sutașului este recunoașterea dumnezeirii venită din partea unui om, Schimbarea la Față este momentul în care Mântuitorul lumii Își descoperă Chipul Său copleșit de slava necreată. Ne-am fi așteptat ca, la Învierea lui Hristos, cea mai elocventă dovadă a dumnezeirii lui Mesia, să fi existat măcar un martor de față. Dar Scripturile păstrează tăcerea în această privință. Nici Hristos nu spune vreun cuvânt despre scularea Sa din morți. Schimbarea la Față rămâne momentul fundamental în care ucenicii iau contact cu starea dumnezeiască la care omul este destinat să ajungă prin păzirea poruncilor evanghelice.

Experiența luminii taborice au avut-o mulți sfinți în istorie. Încă din zorii Bisericii, mucenicia Sfântului Ștefan, arhidiaconul și primul între martirii întru Hristos, descoperă slava cerească de care omul se poate împărtăși: „Iar Ștefan, fiind plin de Duhul Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând

de-a dreapta lui Dumnezeu.“ (Faptele Apostolilor 7, 55)

Despre părinții nevoitori ai pustiei și căutători ai smereniei lui Hristos, se spune că fețele lor străluceau de harul dumnezeiesc: „A fost un anume Avva Pamvo, care a stat trei ani și s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: «Nu mă face slăvit pe pământ». Dar Dumnezeu i-a dat o asemenea slavă, încât nimeni nu se putea uita la fața sa, din pricina strălucirii ei.“

Tradiția patristică a Bisericii aduce „nor de mărturie“ ale acestei realități a descoperirii slavei dumnezeiești în viața omului, lumina cea nezidită, care îl cercetează în starea lui de păcat, îl ridică și îl călăuzește către o viață curată, după voia lui Dumnezeu.

O dată cu mișcarea isihastă ce l-a avut campion pe Sfântul Grigorie Palama († 1359), pe baza Tradiției Bisericii, s-a întărit experiența întâlnirii prin rugăciune a omului cu Hristos Cel transfigurat pe Tabor. Sfântul Grigorie Palama, numit teologul luminii necreate, care a luptat în scris împotriva celor care nu credeau în posibilitatea transfigurării firii umane, a învățat cu tărie că prin împărtășirea de Tainele Bisericii și prin experiența rugăciunii, „Fiul lui Dumnezeu devine un singur Trup cu noi și face din noi un Templu al dumnezeirii. Cum să nu îi lumineze pe aceia care sunt vrednici să se împărtășească din raza dumnezeiască a Trupului Său care este în noi, luminându-le sufletul, așa cum El a luminat trupurile ucenicilor Săi pe Muntele Taborului? Căci atunci acest Trup, izvor al luminii Duhului, nu era încă unit cu trupurile noastre: El îi luminează din afară pe aceia care se apropiau cu vrednicie și trimitea lumina sufletului prin mijlocirea ochilor trupului; dar astăzi - spune Sfântul Grigorie -, pentru că El S-a unit cu noi și trăiește în noi, El luminează sufletul chiar din lăuntru nostru.“ ❖

Sursa – text parțial - Augustin Pănuoiu - Schimbarea la Față a Domnului arată slava la care este chemat omul, Ziarul Lumina, 6 august 2009

Chemați de Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, întâmpinați de Părintele Cleopa Ilie

La Parohia Șerban Vodă, Părintele Paroh Dinu Pompiliu a organizat un pelerinaj pe meleaguri nemțene pentru a merge pe urmele Cuviosului Paisie de la Neamț, ocrotitorul parohiei noastre, și a ucenicilor săi, și a redescoperi pe unul dintre ultimii mari duhovnici români ai secolului XX, care, asemenea Starețului Paisie, a îndrumat viața duhovnicească a câtorva obști monahale și a zeci de mii de credincioși: părintele cel mai cunoscut al Sihăstriei, Cleopa Ilie.

Astfel, însoțiți de Părintele Adrian Chiriță, am plecat în perioada 28-29 iulie în această călătorie duhovnicească. Cu rugăciunile părintelui paroh Dinu Pompiliu, - care din păcate nu ne-a putut însoți - am purces la drum cu nădejdea că Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț ne va îndruma pașii în siguranță către mănăstirile sale, iar Părintele Cleopa va veghea să avem un drum cu mult folos duhovnicesc.

Așa a și fost, pentru că în această călătorie de suflet L-am căutat pe Dumnezeu și L-am aflat în locuri de poveste, acolo unde oameni cu dor de rai au înălțat ziduri mănăstirești și unde au plecat genunchii la rugăciune generații de generații, slăvind-L pe Domnul.

Am călătorit cu întrebarea și am căutat să cunoaștem cât mai multe din istoria mănăstirilor și din viața și faptele minunate ale trăitorilor din aceste locuri.

Drumul nostru a trecut prin Buzău, pe la vechea catedrală episcopală construită în timpul lui Matei Basarab și ne-am închinat la moaștele Sfântului Nifon Patriarhul Constantinopolului și Mitropolitul Țării Românești, ale Sfântului Ierarh Mucenic Teodosie de la Brazi și la icoana Sfântului Cuvios Vasile de la Poaiana Mărului. Ne-am adus aminte că în ținutul Buzăului și Vrancei și-a avut mănăstirea de metanie la Vărzărești Sfânta Cuvioasă Teodora, iar tot aici Sfântul Paisie venind în 1764 de la Athos, a zăbovit o vreme cu cei 64 de călugări ai săi. Și tot în această zonă Sfântul Cuvios Vasile de la Poaiana Mărului a condus obștile a 12 schituri dintre care amintim pe cel care l-a și ctitorit, cel de la Poiana Mărului, apoi Trăisteni, Dălhăuți, Cârnu, la ultimele trei schituri făcându-și o temeinică ucenicie și Sfântul Paisie. Tot de aici va pleca la Athos în anul 1746.

Mănăstirea Văratec ne-a întâmpinat cu sfinții săi ctitori și binefăcători: Sfântul Cuvios Iosif de la Văratec și schimonahia Safta Brâncoveanu. Primul a fost ucenic al Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, iar împreună cu stareța Olimpiada, ce primise binecuvântarea Sfântului Paisie pentru înființarea unei mănăstiri va întemeia obștea și va ridica biserica. Dar cea care a înzestrat mănăstirea cu moșii și a făcut bogate dani

fost Safta Brâncoveanu, fiica lui Teodor Balș din Iași, caimacanul Moldovei, și soția banului Grigore Brâncoveanu. Spre sfârșitul vieții ea s-a călugărit aici împreună cu mama sa.

Mănăstirea Agapia, veche vatră monahală, se remarcă prin pictura ce aparține lui Nicolae Grigorescu. Biserica are zeci de moaște, în special de sfinți ruși, printre care și ale Sfântului Ierarh Luca al Crimeei. Am plecat de la Mănăstirea Agapia cu încredințarea că aici este un rai al florilor.

La ceas de seară am ajuns la marea lavră a monahismului românesc, Mănăstirea Neamț. Ne-am oprit mai întâi la biserica Seminarului teologic Veniamin Costachi de la Neamț, care poartă hramul Sfântului Ioan Iacob de la Neamț și care a fost ridicată din chiar dorința Sfântului de a i se construi o casă și a fi adus în țară. Ne-am închinat la moaștele Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț dăruite de Patriarhul Ierusalimului în 1992 la canonizarea sa - un deget al Sfântului Iacob - și am văzut ceaslovul Sfântului redat Neamțului în 2002 de Episcopul Ioan al Covasnei și Harghitei cu mențiunea ierarhului: „Cu această sf. carte a călătorit până la poarta Raiului Sf. Ioan Iacob.”

O bucurie de nedescris am avut închinându-ne la racla cu moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț. La 23 septembrie 2013 a avut loc deschiderea mormântului din naosul bisericii care adăpostea trupul starețului de la adormirea sa din 15 noiembrie 1794. La 220 de ani de la plecarea sa la Domnul, ne-am aflat și noi la racla și mormântul său să-i mulțumim pentru toate binefacerile pe care le revarsă asupra bisericii și enoriașilor parohiei Șerban Vodă. N-am pregetat să ne arătăm evlavie și față de Sfântul Necunoscut, pe care îl avem și noi în biserică.

Minunată pentru noi a fost întâlnirea cu Mănăstirea Sihăstria, cu părinții ei care nu conțineau să ne dea sfaturi și să ne veselească așa cum însuși Părintele Cleopa ar fi făcut-o.

Chiliile părinților Cleopa Ilie și Paisie Olaru ne-au făcut prezența lor aproape perceptibilă. Cărțile, metaniile, icoanele, fotografiile, ochelarii, epitrahile sau bastonul părintelui Cleopa, ni i-au amintit pe acești doi mari duhovnici. În frumosul cimitir al mănăstirii, străjuit de brazi înalți ca de niște coloane de Panteon, am aprins o lumânare la mormântul părinților Cleopa Ilie și Paisie Olaru și a ucenicului lor, părintele Ioanichie Bălan. Părintele Adrian Chiriță ne-a prilejuit unul dintre cele mai frumoase momente din acest pelerinaj, făcând un parastas în primul rând părinților pe care i-a cunoscut personal și cărora le poartă o adâncă dragoste, Cleopa și Ioanichie Bălan, dar, cu smerenie, și tuturor celor ce odihnesc în cimitirul Sihăstriei.

Mănăstirea Secu este ctitorită de Nestor Ureche, vornicul Țării de Jos, tatăl cronicarului Grigore Ureche, și de soția sa Mitrofana. Aici a fost călugăr și apoi spre sfârșitul vieții s-a retras, Sfântul Mitropolit al Moldovei Vaarlam. Ne-am închinat la moaștele și mormântul său. Cuviosul Paisie de la Neamț a condus obștea de aici între anii 1775 și 1779, în acel an mutându-se la Neamț, dar având grijă până la sfârșitul său pământesc de ambele mănăstiri. Ghidul mănăstirii, părintele Cleopa „cel mic” cum s-a prezentat ca să-l deosebim de marele duhovnic, ne-a familiarizat cu istoria și viața mănăstirii, cu ctitorii, binefăcătorii mănăstirii, cu personalitățile care au trăit aici. În muzeul mănăstirii am văzut multe și importante exponate, dar mai ales ne-a impresionat un portret al Sfântului Paisie, felonul și bastonul său.

Plecăm din zona Neamțului încărcăți sufletește, cu un bogat bagaj de experiențe și cunoștințe. De abia acum urmează să înmulțim darul duhovnicesc de care am avut parte în aceste locuri și să continuăm fiecare din noi acest pelerinaj.

Pentru că orice pelerinaj este un început și nu un scop final. ❖

Cuviosul Ioan Iacob de la Neamț

Este prăznuit în fiecare an pe data de 5 august. S-a născut pe 23 iulie 1913 în comuna Crăiniceni din județul Botoșani și a primit la botez numele Ilie. A rămas orfan de mic de amândoi părinții și a fost crescut de bunică. A urmat primii ani de școală în satul natal, apoi gimnaziul la Lipskani (Hotin) și liceul la Cozmeni-Cernăuți.

A fost primit cu multă dragoste în viața monahală de starețul Nicodim Munteanu, viitorul mitropolit al Moldovei și apoi al doilea patriarh al României. După satisfacerea stagiului militar, a devenit bibliotecarul Mănăstirii Neamț, iar apoi a predat literatura română la seminarul de aici. La 8 aprilie 1936, noul stareț arhimandritul Valerie Moglan (viitor arhiepiscop vicar la Iași) l-a tuns în monahism, primind, potrivit pravilei călugărești un nou nume, cel de Ioan.

Cu aprobarea mitropolitului Nicodim, în noiembrie 1936 tânărul monah s-a îndreptat, împreună cu alți doi călugări, spre Țara Sfântă. După doi ani petrecuți în pustiu, ajunge la Mănăstirea „Sfântul Sava”, unde se nevoiește timp de opt ani. În anul 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și este numit egumen la Schitul românesc cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul”, din Valea Iordanului, pe care îl va conduce până în anul 1952.

În noiembrie 1952 Cuviosul Ioan Iacob de la Neamț, împreună cu ucenicul său Ioanichie, a intrat în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozevei. În vara următoare se retrage într-o peșteră, numită Chilia Sfânta Ana, care ținea de Mănăstirea „Sf. Gheorghe Hozevitul”. Aici și-a petrecut ultimii ani, ducând o viață

foarte aspră. Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a trecut la cele veșnice pe 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Mănăstirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l găzduise în ultimii ani de viață.

Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob de la Neamț a rămas în peștera Sfânta Ana.

Dezgropat după două decenii, la începutul lunii august 1980, s-a constatat cu uimire că trupul său nu putrezise, păstrându-se intact. Arhimandritul Amfilohie, starețul mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea mai târziu: „Ne așteptam să găsim numai sfinte

Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla

S-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători-Neamț. Ajungând la maturitate, a fost căsătorită de părinți, împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. După o vreme s-a călugărit la Schitul Vărzărești-Focșani, iar soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului. Când turcii au dat foc Schitului Vărzărești, Teodora s-a retras în munți, împreună cu stareța, schimonahia Paisia. După moartea Paisiei, Teodora s-a întors în părțile Neamțului, în pădurile din jurul Schitului Sihăstria, retrăgându-se apoi în pustie, în părțile Schitului Sihla. Aici

Teodora se hrănea cu macriș, fructe de pădure și alune. Păsările îi aduceau fărâmituri de pâine de la trapeza Schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere. A fost înmormântată în peștera în care a viețuit. Trupul a rămas tănuțit acolo până după 1830, când domnitorul Mihail Sturza a așezat moaștele ei într-o raclă și le-a depus în biserica schitului. După ce domnitorul a zidit o biserică la moșia sa din satul Miclăușeni (Iași), a strămutat sfintele moaște în aceasta ctitorie. În anul 1852, sfintele sale moaște au fost duse la Mănăstirea Pecerska din Kiev. ❖

ZIUA

ORA

SLUJBE/activități

Duminică 3 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor)
Duminică 3 august	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Luni 4 august	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Marti 5 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie - Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie - Paraclisul Maicii Domnului
Miercuri 6 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenie, Sfânta Liturghie - Schimbarea la Față
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu, Paraclisul Maicii Domnului
Joi 7 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie - Sf. Cuv. Teodora de la Sihla
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Vineri 8 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 9 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Paraclisul Maicii Domnului
Duminică 10 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - Potolirea furtunii)

oseminte și nu bună mireasmă. Când am luat scândura am văzut că părintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricăciune, așa cum l-am pus. Parcă l-am fi pus în mormânt de câteva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, fără nici o schimbare a înfățișării lui; mâinile, barba, părul, rasa, încălțăminta erau neatinsă.”

Ținând seama de toate acestea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a canonizat în ședința din 20 iunie 1992, cu dată de prăznuire în calendar pe 5 august. Sfântul Ioan Iacob de la Neamț a scris o seamă de poeme adunate într-o culegere intitulată „Hrană duhovnicească”, tipărite de ucenicul său părintele Ioanichie Părăială. ❖

Sursa – crestinortodox.ro – text parțial adaptat

Micul orfan de Sfântul Ioan Iacob de la Neamț

*E ziua învierii, azi clopotele trag
Bătrânii stau pe prispe, iar unii stau în prag,
Cei tineri și copii, ieșind gătiți la drum
Se duc ca să ciocnească la cimitir acum.*

*Mireasma cea de Taină a Sfintei sărbători
Se simte din tămâie, din iară și din flori,
Livezile se-mbracă într-un frumos veșmânt.
Și toate par acuma mai nouă pe pământ.*

*Approape de altarul Bisericii de lemn
Un copilaș aduce, făclii și untdelemn,
Sărută Sfânta Cruce la proaspătul mormânt
Apoi îngenunchiază și plânge suspinând.*

*Când clopotele sună cu dangătul voios,
Orfanul lângă Cruce suspină dureros!
Fiind el în durere cu totul adâncit,
Din sunetul de clopot un glas a auzit.*

*Nu plânge azi copile și nu fii supărat,
Căci iată sunt cu tine, Hristos a înviat!
Era vorbirea dulce a maicii din mormânt,
Gonindu-i întristarea din pieptul lui înfrânt.*

*S-a ridicat îndată, cu sufletul uimit
Și căuta să vadă pe care i-a grăit.
Atuncia din Altarul cu zidul afumat
Văzu zâmbind pe Domnul, cu Trupul Înviat.*

*S-a luminat la suflet de chipul Lui cel blând
Și lepădând durerea a zis așa în gând:
Atuncia dacă Domnul aici a înviat
Înseamnă că și mama cu Dânsul s-a sculat!*

*Zicând așa cu gândul, s-a închinat smerit
Și sărutând mormântul, spre casă s-a grăbit.*

*La vatra părintească sta singur, singurel
Căci tatăl lui, sârmanul, murise în răzbel
Dormea la cei de-aproape, iar ziua alerga
La casa cea pustie, și deseori plângea.*

*Acum de Înviere, venind acasă iar
A început orfanul iar să plângă cu amar,
Dar clopotul se-aude la cimitir sunând
Și iarăși glasul maicii s-aude iar zicând:*

*Nu plânge azi copile și nu fii supărat,
Eu sunt și-aici cu tine, Hristos a înviat!
De-atunci orfanul nostru a încetat cu plânsul
Și orice clopot sună îl mângâie pe dânsul.*